

Şehrin ortasında bir karaltı yaşırdı,
herkes onu gölge sanır, kimse farkına varmazdı.

Kalbi vardı elbet, cam gibi kırılırdı,
tek dostu oyuncak bir kardan adamdı.

There was a silhouette living in the middle of the city,
wouldn't be noticed and taken as a shadow by many.

As fragile as glass was his heart,
a toy snowman was the only friend he'd got.

Kaçıyordu kalabalıktan, utanıyordu konuşmaya,
yalnız kaldığında ise başlıyordu ağlamaya.

Ne zaman ağlasa tüyleri beyazlardı,
firçasını çıkarıp boyamaya başlardı.

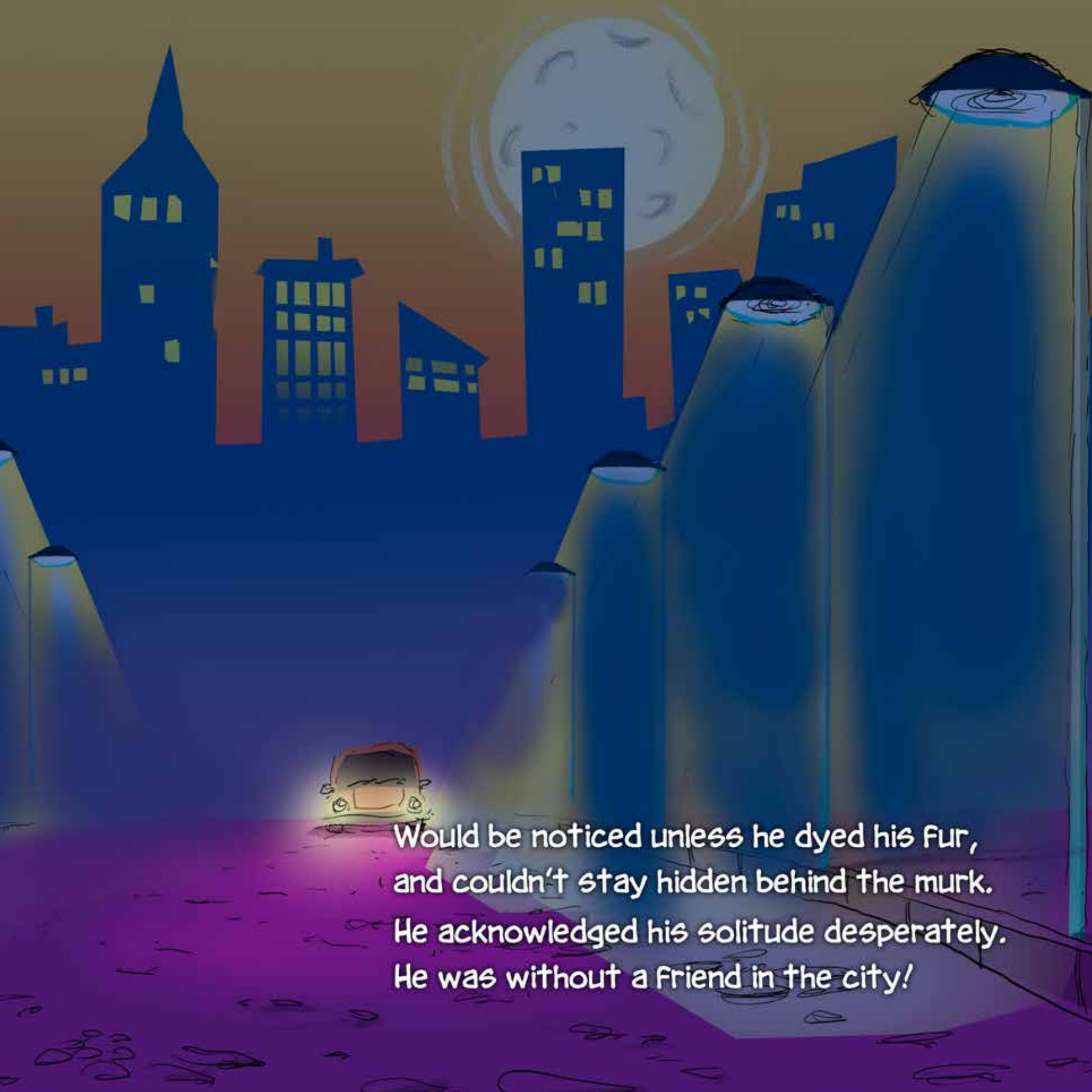

He'd run away from the crowd; was too shy to speak.
And as soon as he was alone, he would just weep.
He'd cry and cry until his fur turned white,
then he'd take out his brush in order to dye.

Görülecekti tüylerini boyamasa,
saklanamayacaktı karanlığın arkasına.
Kabullenmişti yalnızlığını çaresizce,
bir arkadaşı bile olmadığını düşünüyordu bu şehirde!

Would be noticed unless he dyed his fur,
and couldn't stay hidden behind the murk.
He acknowledged his solitude desperately.
He was without a friend in the city!